

i Forstaaelse med Forslagsstillerne om, at det ikke er Meningen, at Skatten skal bringe mere ind i Statskassen end Sukkerfattens Ophævelse tager ud af Statskassen, thi det vil ikke være vanskeligt at træffe en saadan Bestemmelse i Lovforslaget under den samme Forstaaelse mellem Forslagsstillerne og Ministeriet, som der ibrigt vil være paa dette Lovgivningsomraade.

Jeg sagde før, at der var den Forskel mellem Olforsbruget og en eventuel Skat paa den ene Side og Sukkerforbruget og Sukkerfattens paa den anden Side, at medens Olforsbruget stiger og stiger kolossal, saaledes som en ny Forbrugsartikel stiger, der Nar for Nar tager nye Kredse indenfor sit Omraade, er Forbruget af Sukker, som er en gammel Forbrugsagenstand, stagnerende. Det svinger noget efter Prisene, eller efter som vi have et godt eller daarlgt Nar her i Landet, men Sukkerforbruget vokser ikke. At det ærede Medlem fra Stege (Hojen) havde en modsat Mening, har ikke undret mig, men ganske vist har det undret mig at høre, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) gør en modsat Paastand gældende. Han sagde jo, at Sukkerforbruget stiger her i Landet, men jeg veed ikke, hvorledes han kommer til det Resultat. De Tal, jeg har taget af statistisk Tabelværk, har jeg benyttet saaledes — jeg siger det her, for at man ikke skal være i Tvivl om, hvorledes jeg er kommen dertil — at jeg har sammenlagt Indførselsoverskudet med Forbruget af indenlandsk Roesukker. Enhver af de Herrer kan altsaa se efter, om mine Tal ere rigtige, ved at slaa op i statistisk Tabelværk, sammenligne Tallene for Indførsel og Udførsel og lægge Indførselsoverskudet til Forbruget af indenlandsk Roesukker. Herefter var Sukkerforbruget i 1880—82 52 Millioner Bd., i 1883—85 54 Millioner og i 1886—88 48 Millioner. Det er altsaa saa langt fra, at Forbruget har været i Stigen, at det tværtimod maa være i Synken. Naar man ser paa det sidste Treaar i Sammenligning med de 2 foregaaende, saa maa man sige, at Forbruget synker. I alt Fald har der ikke været nogen saadan Stigning, som svarer til Befolkningens Stigning, og det vil med andre Ord sige, at Sukkerforbruget snarere synker. Nu vil man maaske indvende, at det forholdt sig anderledes med Sukkerfattens, at der for dens Bedkommende er en virkelig Stigning. Hvis det er rigtigt, — og det kunde nok tænkes, at Sukkerfattens stiger, naaet Sukkerforbruget synker, hvis der i Sukkerforbruget var den Bevægelse, at Forbruget af de finere Sorter steg paa de grovers Be-

lofning, idet Tolden er højere paa de finere Sorter end paa de grovere — hvis, det er Tilfældet, at Sukkerfattens er stegen, saa vilde de Herrer, der paastaa, at den simple Mands Sukkerforbrug er stegt ganske betydelig, i de senere Nar, komme til et ganske mærkeligt Resultat. Det forholdt sig nu i Virkeligheden saa, at tager man Firserne og deler dem i 2 Dele, saa er Sukkertolden gaaet ind med noget højere Beløb i den sidste Halvdel end i den første, men tager man Nar for Nar i det sidste Femaar, saa faar man for 1884 6,4 Millioner Kroner, for 1885 6,6 Millioner for 1886 5,9 Millioner, for 1887 6,8 Millioner og for 1888 6,4 Millioner. For det sidste Nar er Tallet altsaa det selv samme som for 1884, saa at Sukkerfattens ikke er stegen i de 5 Nar; den har svinget lidt frem og tilbage, men slutter, som den begynder, med 6,400,000 Kr. Det maa de Herrer altsaa først lægge Mærke til, og det vil støtte de Medlemmer, der med det ærede Medlem fra Bornholm (Blem) holde paa, at Skatten ikke skal give mere end de projekterede 6 Millioner, men det har intet at sige med Henhyn til den Paastand, at om, ogsaa Sukkerforbruget synker, er dog Sukkerfattens stignende. Men jeg kan dernæst ikke noksom fremhæve den Rendsgering, som fremgaar af disse officielle Tal, at Sukkerforbruget er stagnerende og ikke vokser, thi jeg vil spørge ærede Medlemmer, som sige — og det have mange sagt under Forhandlingen her — at Sukkerforbruget navnlig i de bredere Lag er vokset ganske overordenlig i de senere Nar, hvorledes det rimer sammen med, at Sukkerforbruget i det hele snarere tager af, hvorledes det er tænkeligt, at Sukkerforbruget i den store Befolkning kan vokse, uden at hele Landets Sukkerforbrug samtidig vokser. Jeg tror, at det er ganske umuligt. Altsaa paa det Punkt er der for de Herrer's Bedkommende en Misforstaaelse, en Fejltagelse. Det kan ikke lade sig gøre. Dermed anser jeg den Hovedindvending, der er rejst mod den Dgivelse, jeg i Henhold til Læge Sørensen gjorde i mit første Foredrag, for falden til Jorden, thi de Herrer kunne ikke fastholde deres Paastand, at Dgivelsen er forældet, og at Sukkerforbruget siden er stegt betydelig, thi det kan ikke stemme med Rendsgeringer, som man maa lade staa.

I det hele vil jeg med Henhyn til Indvendingerne mod mine Dgivelser om Sukkeret sige, at de ikke kunne komme i Betragtning, fordi de ere for løse, ubegrundede og udfokumenterede. En saadan Bemærkning som, at det ærede Medlem har set nogle Børn møde med Sukkermad i Skolen, er jo nemlig ikke noget Argument i